

ten paa Harsdorffsvej ikke taalte Sammenligning med den paa Amalievej. Saasnart hun kom hen til Hjørnet, sagde hun, følte hun et knugende Pres for Brystet, som om hun skulde kvæles. Saadan noget er jo baade til at le og græde over.“

„Men hvad drejer Striden sig om?“

„Jeg veed det ikke. Men der er jo virkelig ret fornuftige Folk, der anser Fru Nathalie for en Menneskehedens Velgører. Man skulde ikke tro det muligt; men det Systemvaas er ved at blive en Religion for mange Mennesker nu for Tiden. De har jo ingen anden.“

For at slippe bort fra Sagen gav Jytte sig til at fortælle om sin Mand, der havde faaet sig indrettet i sit nye Atelier og var begyndt at arbejde.

„Det er saa morsomt at mærke, hvor optaget han er. Han giver sig ikke engang Tid til at komme hjem til Frokost. Han faar noget Mad bragt op fra en Restauration. Jeg ser ham ikke hele Dagen.“

„Har du egenlig nogen Tro paa, at din Mand vil sejre i den Konkurrence?“ spurgte Moderen.

„Aa ja. Hvem skulde egenlig ellers gøre det? Karl May maaske. Det skulde da være den eneste.“

„Ja, Karl May er jo en meget anset Kunstner. Et Geni — siger Folk.“

„Ja, men tegne kan han forresten ikke. Det maa jeg give Karsten Ret i. Og Portrætmaler er han da i hvert Fald ikke, og det er dog det, det kommer an paa her. Men derfor kan han jo godt blive foretrukket, og det vilde naturligvis gøre mig ondt for Karsten, dersom han